

แพรวสำนักพิมพ์

แคตซิงไฟเออร์

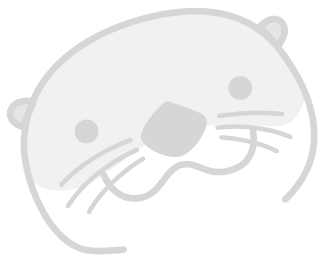
Catching Fire

ซูซานน์ คอลลินส์

เขียน

นรา สุภัคโรจน์

แปล

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ชายผมขาวร่างเล็กดูคลับคล้ายคลับคลากำลังอ่านหนังสือ
เขาชูนิ้วขึ้นเหมือนจะพูดว่า “ขอเวลาหน่อยนะ” ก่อนหันมา
ใจของฉันทล่นวูบ ฉันทกำลังจ้องดวงตาที่ดูเหมือนอสรพิษของประธานาธิบดีสโนว์

- ซูซานน์ คอลลินส์

แคตซิ่งไฟเออร์

Catching Fire

แปลวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks แปลวชัยแปล

Text copyright © Suzanne Collins, 2009
The right of Suzanne Collins to be identified as the author of this work
has been asserted by her.
Original Mockingjay artwork by Tim O'Brien
Designed by Elizabeth B. Parisi

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดีทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

คอลลินส์, ซูซานน์.

แคตซิ่งไฟเออร์ / ซูซานน์ คอลลินส์; เขียน; นรา สุภัคโรจน์; แปล จาก Catching Fire.- กรุงเทพฯ:

แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(8), 332 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 633)

1. นวนิยายอเมริกัน. I. นรา สุภัคโรจน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ค5ค8

ISBN 978-616-18-4011-2

DDC 813.54

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ บัญจรงค์นทร์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิฑิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร รุจวรรณ พัฒนรัชต์อดุล • บรรณาธิการ ปรีชา ดาสาโรจน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ โหมตตาด • ศิลปกรรม วรรณมา ตั้งแสงประทีป • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระขอ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม ต่าบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.nain.com

ราคา 355 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ທດສະວິທະຍາ

คำนำสำนักพิมพ์

“มันต้องเปราะบางมากแน่ๆ ถ้าผลเบอร์รี่แค่หยิบมือเดียวทำให้พังลงมาได้”

หลังจากแคตนิส เอฟเวอร์ดีน “เด็กสาวผู้มากับไฟ” บรรณาการจากเขต 12 อาสาเป็นบรรณาการแทนพริมโรส น้องสาวของเธอ เธอทำให้เขต 12 ชนะเกมล่าชีวิตครั้งที่ 74 หลังจากที่ไม่มีใครในเขต 12 ชนะเกมมาเป็นเวลากว่า 25 ปี และยังพลิกประวัติศาสตร์การแข่งขันที่ในปีนี้มีผู้ชนะสองคนคือ เธอและพีต้า เมลลาร์ก

เมื่อชัยชนะมาพร้อมกับความสุขสบายตามกฎหมายที่แคปิตอลเคยให้ไว้ คือมีกินมีใช้ตลอดชีวิต ทำให้ครอบครัวของแคตนิสและพีต้าไม่ต้องอดอยากอีกต่อไป แต่ชัยชนะของแคตนิสหลังจากที่ซูลเบอร์รี่ขึ้นมานั้น ทำให้ประธานาธิบดีสโนว์คิดว่าเธอทำหายอำนาจแคปิตอล โดยที่เธอเองไม่ได้ตั้งใจ

เธอแค่อยากมีชีวิตรอดและเธออยากให้พี่ต๋ารอดจากเกมล่าชีวิตครั้งนี้
เช่นกัน

เธอไม่รู้เลยว่าผลเบอร์รี่ของเธอนั้นได้กลายเป็นประกายไฟเล็กๆที่
พร้อมจะลুকกลมแพดเผาพาเนมิให้มอดไหม้และพร้อมที่จะโค่นล้มอำนาจ
ของแคปิตอลให้สิ้นสุด

และในปีนี้ เกมล่าชีวิตครั้งที่ 75 ควอเตอร์เควลครั้งที่ 3 จะมีความพิเศษอะไรที่ทำให้คนดูในแคปิตอลสนใจ ประธานาธิบดีสโนว์จะมีแผนการใดเพื่อจัดการกับแคตนิส จะทำอย่างไรให้เธออยู่ภายใต้อำนาจของแคปิตอล เพื่อให้ผู้คนในเขตปกครองอื่นๆเห็นว่า แม้แต่ “เด็กสาวผู้มากับไฟ” ก็ยังต้องอยู่ภายใต้อำนาจแคปิตอล

##พรอสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

วินาทีนี้คงไม่มีใครไม่รู้จักแคตนิส เอฟเวอร์ติน

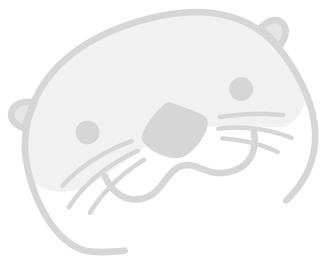
นับจากที่เธออาสาแทนเข้าเป็นผู้เล่นเกมล่าชีวิตแทนน้องสาว จนกลายเป็นผู้พิชิตในเกมล่าชีวิต ครั้งที่ 74 และกลายเป็นภัยคุกคามต่อแคปิตอลจนต้องเปลี่ยนกฎ ในภาคที่ชื่อ *แคตซิ่งไฟเออร์* แคตนิส เอฟเวอร์ติน ต้องกลับมาเล่นเกมสังหารในควอเตอร์เควล ที่นำเอาเหล่ายอดฝีมือซึ่งเป็นผู้พิชิตในอดีตกลับมาแข่งฆ่ากันอีกครั้ง แต่สุดท้ายเกมกลับพลิกตาลปัตรเมื่อเหล่านักฆ่าต่างยอมสละชีวิต หันมาจับมือกันในปฏิบัติการลับที่ยิ่งใหญ่กว่า ขณะที่เขตปกครองต่างๆ ซึ่งถูกกดขี่ข่มเหงจากแคปิตอลพากันลุกฮือก่อการกบฏ ทำให้แคตนิส เอฟเวอร์ติน กลายเป็นมือกึ่งเจย์ สัญลักษณ์แห่งการกบฏ เจ้าของสโลแกน หญิงสาวผู้มา กับไฟ และคำประกาศ “ถ้าเราไหม้ คุณต้องไหม้ไปกับเรา”

วันนี้แคตนิส เอฟเวอร์ติน ได้กลับมาอีกครั้งกับ *เดอะฮังเกอร์เกมส์ แคตชิงไฟเออร์* และ *มีือกกิงเจย์* ในฉบับแปลและเรียบเรียงใหม่ ในโอกาสของการเปิดตัว *ลำนำแห่งนกร้องเพลงและอสรพิษ* หนังสือเล่มที่ 4 ในชุด *The Hunger Games* สิบปีให้หลังจากที่ผู้แปลมีโอกาสทำงานกับหนังสือชุดนี้ครั้งแรก น่าอัศจรรย์อย่างมากที่หนังสือชุดนี้ยังคงความสนุกสนาน เจ็บคม และเข้ากับเหตุการณ์ปัจจุบันอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่ไม่เคยอ่าน แต่รู้จักแคตนิส เอฟเวอร์ติน จากภาพยนตร์เท่านั้น ขอบอกว่าต้องอ่าน สนุกมาก

นรา สุภัคโรจน์
พฤศจิกายน 2563

ภาค 1

ประกายไฟ

ทดลองอ่าน

1

ฉันทกุม กระบอกน้ำแน่นแม่ไอยู่นจากน้ำชาจะถูกกลืนหายไปใ
อากาศเย็นเยียบนานแล้วก็ตาม อากาศหนาวจนกล้ามเนื้อเกร็งไปทั้งตัว
หากฝูงหมาป่ากรูเข้าเล่นงานตอนนี้ โอกาสที่ฉันทจะบินขึ้นต้นไม้ทันก่อน
ที่มันจะโจมตีมีน้อยมาก ทางที่ดีฉันทควรลุกขึ้นเดินไปมา ขยับแข้งขยับขา
ที่แข็งที่อึดสักหน่อย แต่ฉันทกลับนั่งเฉย ไม่ต่างอะไรจากก้อนหินที่นิ่งทึบอยู่
แสงสว่างยามเช้าสาดส่องไปทั่วผืนป่า ฉันทไม่อาจฝืนดวงอาทิตย์ ทำได้เพียง
เฝ้ามองขณะที่มันพาฉันทเข้าสู่วันที่ฉันทหวาดผวามานานหลายเดือนโดยที่ฉันท
ทำอะไรไม่ได้เลย

เที่ยงนี้พวกเขาจะมาถึงบ้านหลังใหม่ของฉันทในหมู่บ้านผู้พิชิต นักข่าว
ตากล้อง รวมทั้งเอฟพี ทรินเกต ที่ปรึกษาคนเดิมของฉันทจะเดินทางจาก
แคปิตอลมาถึงเขตปกครองที่ 12 ฉันทไม่แน่ใจว่าเอฟพีจะยังสวมวิกลี
ชมพู่เง่าอันเดิมหรือเปล่า หรือว่าอยากจะใช้สีผิคนุชย์มนาสีอื่นเพื่อ
เฉลิมฉลองทัวร์ผู้พิชิตเป็นพิเศษ คนอื่น ๆ ที่รอฉันทอยู่ยังมีเหล่าเจ้าหน้าที่
ที่คอยตอบสนองทุกความต้องการของฉันทระหว่างการเดินทางอันยาวนาน
บนรถไฟ ทีมแต่งตัวซึ่งคอยดูแลความงามสำหรับการปรากฏโฉมต่อหน้า
สาธารณชน ชินน่า สไตลิสต์และเพื่อนแสนดีของฉันท ผู้ออกแบบเสื้อผ้า
แสนอลังการที่ทำให้ฉันทกลายเป็นที่สนใจของผู้คนครั้งแรกในเกมล่าชีวิต

ถ้าทุกอย่างขึ้นอยู่กับฉันทคนเดียว ฉันทจะพยายามลืมเรื่องทั้งหมด
เกี่ยวกับเกมล่าชีวิต จะไม่พูดถึงมันอีกเลย ทำเหมือนว่ามันเป็นแค่ฝันร้าย

แต่ทัวร์ผู้พิชิตทำให้ฉันทำอย่างนั้นไม่ได้ ทัวร์ซึ่งได้รับการวางแผนอย่างดี ให้มีขึ้นครึ่งทางระหว่างการแข่งขันประจำปีนี้ คือวิธีการของแคปิตอลที่จะทำให้ความโหดร้ายที่เกิดขึ้นสดใหม่เหมือนผ่านไปหยกๆ เราอยู่ในเขตปกครองต่างๆ ไม่เพียงแต่ถูกบังคับให้จดจำอำนาจอันกล้าแกร่งของแคปิตอลที่ควบคุมเราอยู่เท่านั้น ทว่ายังต้องเฉลิมฉลองมันด้วย และปีนี้นั้นคือดาวเด่นของงาน ฉันต้องเดินทางตระเวนจากเขตหนึ่งไปยังอีกเขตหนึ่ง ต้องยืนต่อหน้าฝูงชนที่ตะโกนโห่ร้องยินดีทั้งที่ในใจเต็มไปด้วยความเกลียดชัง และต้องมองลงมายังใบหน้าลูกหลานของเขาที่ถูกฉันฆ่าตาย...

ดวงอาทิตย์ยังคงขึ้นต่อไป ทำให้ฉันต้องผินตัวลุกขึ้น ข้อมตามตัวพากันร้องโอดครวญ ฉันต้องขยับเท้าซ้ายซึ่งหลับไหลมานานอยู่ครู่ใหญ่ เพื่อให้มีความรู้สึกอีกครั้ง ฉันอยู่ในป่านี้มาร่วมสามชั่วโมงแล้ว แต่ไม่ได้พยายามจะล่าสัตว์อย่างจริงจัง มันไม่สลักสำคัญสำหรับแม่กับพริม น้องสาวของฉันอีกแล้ว เดี่ยวนี้ทั้งสองมีเงินซื้อเนื้อในเมืองได้ แม้ว่าจะไม่ชอบเนื้อซื้อมากกว่าเนื้อที่ล่ามาได้สักๆ ก็ตาม ทว่าเกล ฮอว์ธอร์น เพื่อนสนิทของฉันกับครอบครัวของเขายังต้องพึ่งพาของที่ล่าได้ในวันนี้ และฉันจะทำให้พวกเขาผิดหวังไม่ได้ ฉันเริ่มเดินไปบนเส้นทางระยะเวลาเดินหนึ่ง ชั่วโมงครึ่งของการวางกับดัก เมื่อครั้งที่ยังเรียนอยู่ เกลกับฉันจะใช้เวลายามบ่ายของทุกวันออกดูกับดักที่วางไว้และล่าสัตว์ ก่อนจะรวบรวมสิ่งที่ล่าได้ไปขายในเมือง แต่ตอนนี้เกลทำงานในเมืองถ่านหินแล้ว - และฉันเองก็ไม่มีอะไรทำ - จึงรับอาสาทำงานนี้เสียเอง

ป่านี้เกลคงเริ่มงานแล้ว หลังจากลิปต์ที่ส่งเสียงขวนมวนท่องนำเขาสู่ใต้พื้นโลก และคงกำลังกระหน่ำตีชั้นหินอยู่ ฉันรู้ว่าข้างล่างนั้นมีสภาพอย่างไร ทุกปี ส่วนหนึ่งของการเรียนที่โรงเรียนคือการลงไปทัศนศึกษาในเหมืองถ่านหิน ตอนที่ฉันยังเด็ก มันเป็นกิจกรรมที่ไม่สนุกเอาเสียเลย อุโมงค์แคบๆ ขวนให้หวาดผวา อากาศเหม็นคloy ความมืดที่น่าอึดอัด ขวนให้หายใจไม่ออกท่อหุ้มรอบตัว แต่หลังจากที่พ่อของฉันกับคนงานอีกหลายคนเสียชีวิตในเหตุระเบิด ฉันก็แทบจะผินใจก้าวเข้าลิปต์ไม่ได้ การแวะเวียนไปเยือนสถานที่แห่งนั้นในแต่ละปีกลายเป็นที่มาของความ

วิตกกังวลอย่างใหญ่หลวง สองครั้งสองหนที่ฉันจับใช้ด้วยความกลัวว่าจะต้องไปที่นั่นจนแม่ต้องให้อยู่บ้านเพราะคิดว่าติดไข้หวัด

ฉันนึกถึงเกล คนที่จะมีชีวิตชีวาอย่างแท้จริงเมื่ออยู่ในป่า ท่ามกลางอากาศที่บริสุทธิ์ แสงแดดกับน้ำซึ่งไหลรินและสะอาด ฉันไม่รู้ว่าเขาทอนอยู่ในเหมืองแบบนั้นได้อย่างไร แต่จะว่าไปแล้ว...ใช่ ฉันรู้ ที่เขาทอนอยู่ได้ เพราะมันคือวิถีทางหาเลี้ยงปากท้องของแม่กับน้องอีกสามคน ขณะที่ฉันอยู่ตรงนี้มีเงินมากมายเกินพอที่จะเลี้ยงดูครอบครัวของตัวเอง แต่เกลไม่คิดจะเอาเงินฉันสักสตางค์แดงเดียว แค่อยอมให้ฉันล่าเนื้อให้ก็เป็นเรื่องทำใจยากสำหรับเขาแล้ว ทั้งที่ตัวเขาเคยยืนยันเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าหากฉันตายในเกม เขาจะดูแลแม่กับพริมเอง ฉันบอกว่าการที่เขายอมให้ฉันทำอย่างนั้นเป็นการช่วยฉัน เพราะการเอาแต่นั่งเฉยๆ ทั้งวันทำให้ฉันประสาทเสียได้ ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ฉันจะไม่เอาเนื้อที่ล่าได้ไปให้เวลาที่เขาอยู่บ้าน ซึ่งเป็นเรื่องไม่ยากเลย เพราะเขาทำงานวันละสิบสองชั่วโมง

ทุกวันนี้ฉันจะได้เห็นหน้าเกลแคว้นเดียวคือวันอาทิตย์ เราจะไปเจอกันในป่าและล่าสัตว์ด้วยกัน มันยังเป็นวันที่ดีที่สุดของสัปดาห์เหมือนเดิม แต่ไม่เหมือนที่เคยเป็นก่อนหน้านี้ ที่เราจะล่าทุกอย่างให้กันฟัง เกมล่าชีวิตทำให้ทุกสิ่งเลวร้ายลง ฉันได้แต่หวังว่าเมื่อเวลาผ่านไป เราจะกลับมาสนิทสนมกันอีกเหมือนเดิม ทว่าใจหนึ่งฉันรู้ว่าไม่มีประโยชน์ ไม่มีทางที่ทุกอย่างจะย้อนคืนมาอีกแล้ว

ฉันได้สัตว์มาไม่น้อยจากกับดักที่วางไว้ มีกระต่ายแปดตัว กระจอกสองตัว และบีเวอร์อีกหนึ่งตัวซึ่งว่ายเข้ามาในกับดักทำด้วยขดลวดที่เกลออกแบบเอง เกลเชี่ยวชาญเรื่องกับดักเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะขึงสายโยงเข้ากับต้นไม้ เพื่อจะได้ลากสัตว์ที่ล่ามาได้ให้อยู่พื้นเหมือนนกล่าอีกที ถ่วงสมดุลงับท่อนไม้บนกลไกที่ไวมาก หรือการสานตะกร้าที่แทบไม่มีช่องโหว่ให้ปลาตัวใดหลุดลอดไปได้ ขณะเดินไป ฉันค่อยๆ ปลดและติดตั้งกับดักแต่ละอันใหม่ รู้ว่าตัวเองไม่มีวันสู้เขาได้เรื่องการปรับสมดุล หรือสัญชาตญาณของเขาที่รู้ว่าเหยื่อจะเดินผ่านทางไหน สิ่งเหล่านี้เป็นยิ่งกว่าประสบการณ์ มันคือพรสวรรค์ อย่างเดียวกับที่ฉันล้มสัตว์ได้ในความมืดเกือบสนิทด้วย

ลูกหนูดอกเดียนั้นแหละ

ตอนที่กลับไปถึงแนวรั้วซึ่งล้อมรอบเขต 12 ดวงอาทิตย์ก็ขึ้นมาเต็มดวงแล้ว เช่นเดียวกับทุกครั้ง ฉันเงี่ยหูฟังอยู่ครู่หนึ่ง ไม่มีเสียงฮัมของกระแสไฟฟ้าที่แล่นผ่านรั้วตาข่าย มันแทบไม่เคยมีเลย แม้ว่าความจริงแล้วสมควรจะมีตลอดเวลาก็ตาม ฉันแทรกตัวลอดผ่านโพรงใต้แนวรั้ว แล้วโผล่ขึ้นมาในทุ่งซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของฉันแค่ระยะปาก้อนหินถึง...บ้านหลังเดิมของฉัน เรายังคงเก็บมันไว้เพราะมันคือที่อยู่อย่างเป็นทางการของแม่กับน้องสาวฉัน ถ้าฉันเกิดตายลงตอนนี้ ทั้งสองก็ต้องกลับมาอยู่ที่นี้ แต่ตอนนี้ทั้งคู่เข้าไปอยู่ในบ้านหลังใหม่อย่างมีความสุขในหมู่บ้านผู้พิชิต มีฉันคนเดียวที่ใช้กระท่อมเล็กเหมือนรังหนูแห่งนี้ สถานที่ซึ่งฉันเติบโตขึ้นมา เพราะสำหรับฉัน มันคือบ้านที่แท้จริง

ฉันกำลังไปที่นั่นเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า จากเสื้อแจ็กเก็ตหนังตัวเก่าของพ่อเป็นเสื้อคลุมผ้าขนสัตว์เนื้อดีที่ดูเหมือนจะคับเกินไปบริเวณไหล่เสมอ ถอดรองเท้าบูตลากล่องเก่าแต่นุ่ม เพื่อสวมรองเท้าราคาแพงระยับผลิตโดยเครื่องจักร ซึ่งแม่คิดว่าเหมาะสมกว่าสำหรับคนในสถานอย่างฉัน ฉันเก็บหนูกับลูกหนูไว้ในโพรงไม้กลางป่าแล้ว แม่ใกล้จะถึงเวลาเต็มที แต่ฉันอยากนั่งในคริวสักครู่ มันอยู่ในสภาพที่ถูกทอดทิ้ง...ไม่มีไฟในเตาผิง ไม่มีผ้าปูโต๊ะ ฉันถวิลหาชีวิตแบบเดิมๆ ของฉันที่นี่ แม้จะอยู่อย่างอดๆอยากๆ แต่ฉันรู้ว่าฉันเหมาะสมกับที่ไหน ฉันรู้ว่าที่ของฉันอยู่ภายในโครงสร้างที่ถักทออย่างแน่นหนา ซึ่งก็คือชีวิตของเรา ฉันอยากกลับไปมีชีวิตแบบนั้นอีกครั้ง เพราะเมื่อมองย้อนกลับไป ดูเหมือนมันจะมีความปลอดภัยกว่ามากเมื่อเทียบกับตอนนี้ ตอนที่ฉันมั่งคั่งร่ำรวย มีชื่อเสียงโด่งดัง และเป็นที่จิงเกลียดชังของผู้มีอำนาจในแคปิตอล

เสียงเอี้ยดอาดจากประตูหลังบ้านเรียกความสนใจจากฉัน ฉันเปิดออกและเห็นเจ้าบัตเตอร์คัพ แมวแก่ตัวผู้แสนมอมแมมของพริม มันไม่ชอบบ้านหลังใหม่พอๆ กับฉัน และมักจะหนีออกมาเมื่อน้องสาวของฉันไปโรงเรียน มันกับฉันไม่ชอบขี้หน้ากันมาแต่ไหนแต่ไร ทว่าตอนนี้มีบางสิ่งที่คุณพ่อเราไว้ ฉันปล่อยให้มันเข้ามา โยนไขมันบีเวอร์ให้ฉันหนึ่ง และ

ถึงขั้นเกาหัวเบาๆ ให้พักหนึ่งด้วย “แกนี่น่าเกลียดจริงๆ รู้ตัวใช่ไหม” ฉันถามมัน เจ้าบัตเตอร์คัพคุณมือฉันให้แกอีก แต่เราต้องไปแล้ว “ไปกันดีกว่า” ฉันอุ้มมันขึ้นมาด้วยมือข้างเดียว คว่ำถุงใส่สัตว์ที่ล่าได้ด้วยมืออีกข้าง แล้วพาทั้งสองสิ่งออกสู่ถนน เจ้าแมวตัวร้ายกระโดดหนีแล้วผลุบหายเข้าใต้พุ่มไม้

รองเท้าบิบบี้หัวแม่เท้าขณะที่ฉันเดินไปตามถนนปูอิฐ ตัดเข้าไปในตรอกและสนามหลังบ้านของชาวบ้าน ไปถึงบ้านของเกลในเวลาไม่กี่นาที เฮเซล แม่ของเขาเห็นฉันทางหน้าต่างขณะก้ม ๆ วย ๆ อยู่เหนืออ่างล้างจานในครัว นางเซ็ดมือกับผ้ากันเปื้อนและผลุบหายไปเพื่อมารับฉันที่หน้าประตูบ้าน

ฉันชอบเฮเซล นับถือนาง เหตุระเบิดฆ่าพ่อของฉันและสามีของนาง ทำให้นางต้องดูแลลูกชายสามคนกับทารกที่กำลังจะลืมตาโลกอยู่รอบรอบ แต่หลังคลอดไม่ถึงสัปดาห์ นางก็ออกเดินทาง การทำงานในเมืองไม่ใช่ตัวเลือกเพราะยังมีลูกน้อยที่ต้องดูแล แต่นางก็พยายามจนได้งานซักเสื้อผ้าให้พวกพ่อค้าในเมือง ในวัยสิบสี่ เกลซึ่งเป็นลูกชายคนโตกลายเป็นเสาหลักหาเลี้ยงครอบครัว เขาหลงชื่อรับเทสเซรา¹ ซึ่งทำให้พวกเขาได้มีข้าวกับน้ำมันเล็กๆ น้อยๆ มาประทังชีวิต แลกกับการต้องใส่ชื่อตัวเองเพิ่มขึ้นในการจับสลากหาบรรณาการ แม้เกลจะเชี่ยวชาญในการวางกับดักตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว แต่ก็ยังหาอาหารได้ไม่พอเลี้ยงปากท้องของครอบครัว ซึ่งมีสมาชิกห้าชีวิตโดยที่เฮเซลไม่ต้องซักผ้าจนนิ้วถลอกปอกเปิก ในฤดูหนาว มือของนางจะแดงก่ำและแตก ถูกอะไรนิดหน่อยเสียดก็ซีม ทีเดียวนี้ก็ยังเป็นอยู่หากไม่ได้ซีฟั้งที่แม่ฉันปรง ทว่าทั้งเฮเซลและเกลมุ่งมั่นทำทุกวิถีทางเพื่อเด็ก ๆ อีกสามคน...โรรีอายุสิบสอง วิคิลิซขบ กับทารกน้อยโพซี ซึ่งตอนนี้อายุสี่ขวบ...จะไม่ต้องใส่ชื่อแลกกับเทสเซอร์านั้น

เฮเซลยิ้มเมื่อเห็นสัตว์ซึ่งฉันล่ามาได้ นางจับหางบีเวอร์เพื่อประเมินน้ำหนัก “น่าจะทำสถิติๆ ได้สักหมื่นนะ” นางไม่เหมือนเกลตรงที่ว่านาง

¹ tesserae ทินทรงลูกบาศก์เล็กๆ ที่ใช้ประกอบกันเป็นงานโมเสก

ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับข้อตกลงเรื่องการล่าสัตว์ของเรา

“หนังก็สวยด้วยจ๊ะ” ฉันตอบ การได้อยู่กับเฮเซลที่นี่ทำให้ฉันสบายใจ เราจะนั่งชื่นชมเนื้อที่ได้มาเหมือนทุกครั้ง นางเทซาสมนุไพรให้ฉันแก้วหนึ่ง ฉันกุ่มมันไว้ด้วยนิ้วเย็นเฉียบด้วยความขอบคุณ “หนูคิดอยู่ว่าเมื่อกลับจากทัวร์แล้วจะพาไรร์ติดไปด้วยเป็นครั้งคราวหลังเลิกเรียน จะได้สอนให้ยิงธนู”

เฮเซลพยักหน้า “ดีเลยละ เกลเองก็ตั้งใจอย่างนั้น แต่เขาวางแค่วันอาทิตย์ และฉันก็คิดว่าเขายากเก็บวันนั้นไว้ใช้กับหนูมากกว่า”

แก้มสองข้างของฉันแดงก่ำ แน่นนอน มันดูเง่าง่าสันดี น้อยคนที่จะรู้จักฉันดีไปกว่าเฮเซล นางรู้ถึงความผูกพันระหว่างฉันกับเกล ฉันแน่ใจทีเดียวว่า ชาวบ้านพากันทักท้วงว่าสุดท้ายเราสองคนคงลงเอยกัน ถึงแม้ฉันจะไม่เคยมีความคิดนั้นเลยก็ตาม แต่นั่นมันก่อนที่จะเริ่มก่อนที่พีต้า เมลลาร์ก เพื่อนบรรณาการของฉันจะประกาศว่าเขาคลังโคล้ฉันหัวปักหัวปำ เรื่องรักระหว่างเราเป็นกลยุทธ์สำคัญที่ทำให้เรามีชีวิตรอดในสนามประลอง แต่สำหรับพีต้ามันไม่ได้เป็นกลยุทธ์ ฉันรู้สึกแน่นหน้าอกเมื่อคิดว่าระหว่างทัวร์ผู้พิชิต พีต้ากับฉันต้องแสดงบทคู่รักกันอีกครั้ง

ฉันรีบชดน้ำชาแม่จะยังร้อนอยู่ แล้ววางแก้วลงบนโต๊ะ “หนูไปก่อนดีกว่าค่ะ ต้องเตรียมตัวก่อนเข้ากล่อง”

เฮเซลสวมกอดฉัน “กินให้อร่อยไปเลยนะ”

“แน่นอนค่ะ” ฉันตอบ

เป้าหมายต่อไปของฉันคือเดอะฮีอบ ฉันจะนำของส่วนใหญ่ที่หาได้มาขายที่นั่นเป็นประจำ นานมาแล้วมันเคยเป็นโกดังเก็บถ่านหิน แต่หลังจากเลิกใช้งานก็กลายเป็นสถานที่ชุมนุมของพวกค้าของผิดกฎหมาย ก่อนจะเจริญรุ่งเรืองจนกลายเป็นตลาดมืดเต็มรูปแบบ หากว่ามันดึงดูดพวกเขา สิ่งผิดกฎหมายให้มารวมกัน ฉันว่าฉันก็เป็นหนึ่งในนั้น การล่าสัตว์ในป่ารอบเขต 12 มีความผิดอย่างน้อยสิบสองกระทง และอาจมีโทษถึงตาย

แม้ว่าพวกเขาไม่เคยเอ่ยถึง แต่ฉันก็เป็นหนี้บุญคุณผู้คนที่ซึ่งเป็นขาประจำของเดอะฮีอบ เกลบอกฉันว่าคริสตี้ แซ่ หญิงชายชุป เป็นคน

ริเริ่มเรียไรเงินเพื่อช่วยสนับสนุนพี่ต๋ากับฉันระหว่างการแข่งขันที่ผ่านมาที่จริงมันเป็นเรื่องทีคนในเดอะฮีอบคิดทำกันเอง แต่กลายเป็นว่ามีคนจำนวนมากซึ่งได้ยื่นเรื่องนี้เข้ามาขอร่วมด้วย ฉันไม่รู้แน่ชัดว่าเงินที่ได้มากน้อยแค่ไหน รู้แต่ของข่วญที่จะให้กับบรรณาการในสนามประลองมีราคาแพงลิบลัว และหมายถึงความเป็นความตายของฉัน

ฉันยังคงรู้สึกแปลกๆ กับการเปิดประตูหน้าออกพร้อมถุงใส่สัตว์ที่ว่างเปล่า ไม่มีอะไรมาขาย แต่มีถุงใส่เหรียญหนักอึ้งอยู่ข้างเวย ฉันพยายามแฉะแผงร้านค้าให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ จับจ่ายซื้อของอย่างกาแฟ ขนมปัง ไช้ เชือกหนาๆ และน้ำมัน เมื่อนึกขึ้นได้ ฉันก็ซื้อเหล่าชาวสามชวดจากหญิงแซนเดียวที่ชื่อริปเปอร์ เหยื่ออุบัติเหตุในเมืองอีกคนที่ฉลาดพอจะหาทางทำให้ชีวิตยังดำเนินต่อไปได้

เหล่าที่ซื้อมาไม่ใช่เพื่อคนในครอบครัว แต่สำหรับเฮย์มิตซ์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาให้พี่ต๋ากับฉันในเกมล่าชีวิต เขาเป็นคนอารมณ์ร้าย บ้าดีเดือด เอาแต่เมาเสียส่วนใหญ่ แต่เขาทำตามหน้าที่ของเขา...อันที่จริงทำเกินหน้าที่ด้วยซ้ำ...เพราะเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่มีการอนุญาตให้บรรณาการชนะได้สองคน ดังนั้นไม่ว่าเฮย์มิตซ์จะเป็นอย่างไร ฉันก็เป็นหนี้บุญคุณเขา นั่นคือสิ่งที่ฉันจะรู้สึกตลอดไป ที่ฉันต้องซื้อเหล่าชาวไว้ก็เพราะว่าเมื่อสองถึงสามสัปดาห์ก่อนเขาตี้มจนเกลี้ยง แล้วออกมาหาซื้อแต่ไม่มีของขาย จึงได้แต่นั่งลงแดง ตัวลั่นงกๆ และแหกปากตะโกนใส่สิ่งนำเกลียดน่ากลัวที่มีแต่เขาเท่านั้นเห็น ทำเอาพริมผวาแทบแย้ และพูดตามตรง สำหรับฉัน การเห็นเขาเป็นแบบนี้ก็ไม่สนุกเลยสักนิด นับแต่นั้นมา ฉันจึงติดนิสัยที่ต้องซื้อเหล่าเก็บสำรองไว้เผื่อว่ามันจะขาดตลาดอีก

แคร์รี่ หัวหน้าผู้พิทักษ์สันติภาพ นิ้วหน้าตอนที่เห็นฉันถือขวดเหล่า เขาเป็นชายสูงอายุ หวีผมสีเงินแสงกลางเหนือใบหน้าแดงกำ “ฉันว่านั่นมันแรงไปสำหรับเธอนะ แม่สาวน้อย” เขาน่าจะรู้จักมันดี นอกจากเฮย์มิตซ์ก็เห็นจะเป็นแคร์รี่นี้แหละที่ตี้มหน้ากอย่างนั้น

“เออ คือแม่จะใช้ปรุงยานะคะ” ฉันพูดอย่างไม่ใส่ใจนัก

“นั่นสิ มันต้องใช้ฆ่าอะไรสักอย่างนั้นแหละ” เขาพูดแล้วตบเหรียญ

ลงบนโต๊ะเพื่อแลกกับเหล้าหนึ่งขวด

เมื่อถึงแผงของกริสซี แซ่ ฉันทระโดดขึ้นนั่งที่เคาน์เตอร์แล้วสั่งซูปซึ่งดูคล้ายส่วนผสมระหว่างผักกับถั่ว ขณะที่ฉันนั่งกินอยู่ ผู้พิทักษ์สันติภาพชื่อตาริอูสเดินมาซื้อซามหนึ่ง ในบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย เขาเป็นหนึ่งในคนที่ฉันชอบ เขาไม่เคยกร่าง ชอบเล่าเรื่องตลก น่าจะอยู่ในวัยสักยี่สิบ แต่ดูไม่ได้แก่กว่าฉันเท่าไร บางอย่างในรอยยิ้มของเขาและผมสีแดงซีได้แต่ทำให้เขาดูเด็ก

“ตอนนี้เธอน่าจะอยู่บนรถไฟแล้วไม่ใช่หรือ” เขาถามฉัน

“พวกเขาจะมารับเที่ยงนี้” ฉันบอก

“แล้วเธอก็น่าจะแต่งตัวดูดีกว่านี้ด้วยนะ” เขาพูดด้วยเสียงกระซิบค่อนข้างดัง ฉันอดยิ้มกับการเหย้าเหยียดของเขาไม่ได้ ถึงจะไม่มีอารมณ์ก็ตาม “เช่น มีริบบิ้นผูกผมหรือไม่ก็อะไรสักอย่าง” เขากระตุกผมเปียของฉัน ก่อนที่ฉันจะผลักมือเขาออกไป

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า พอพวกเขาแต่งตัวให้แล้ว รับรองไม่มีใครจำฉันได้แน่” ฉันคุยโม้

“งั้นก็ดี” เขาว่า “ทำให้เซตของเราได้ภาคภูมิใจหน่อย จริงไหม มิสโอเพนเวอร์ดีน” เขาแก้มองสายหน้ากับกริสซี แซ่ ทำนองว่ารับไม่ได้กับสภาพของฉันในตอนนั้น ก่อนจะเดินไปรวมกลุ่มกับเพื่อน

“เอาซามมาคืนด้วยล่ะ!” กริสซี แซ่ ตะโกนไล่หลัง แต่เพราะว่านางหัวเราะไปด้วย จึงฟังดูไม่น่ากลัวเท่าไร “เกลจะมาส่งเธอใช่ไหม” นางถาม

“เปล่าจ๊ะ เขาไม่ได้อยู่ในรายชื่อแขกรับเชิญ” ฉันตอบ “แต่หนูเจอเขาแล้วเมื่อวันอาทิตย์”

“คิดว่าเขาจะมีชื่อด้วยเสียอีก ยังไงก็นับเป็นญาติอยู่แล้วนี่” นางพูดอย่างไร้อารมณ์

นั่นเป็นอีกหนึ่งเรื่องโกหกที่แคปิตอลขุ่น ตอนที่พีด้ากับฉันเข้ารอบแปดคนสุดท้ายในเกมล่าชีวิต พวกเขาส่งนักข่าวมาทำสกุ๊ปเกี่ยวกับเรา เมื่อพวกเขาถามเกี่ยวกับเพื่อนของฉัน ทุกคนพากันชี้ไปที่เกล ทว่าการ์ที่

เกลเป็นเพื่อนสนิทของฉันจะไปชดกับเรื่องรักหวานแหววซึ่งฉันแสดงในสนามประลอง เกลหล่อเกินไป บิ๊กบินสมชายเกินไป และไม่เคยนึกอยากจะยิ้มหรือทำตัวให้ดูดีต่อหน้ากล้องเลย แต่เราสองคนมีหน้าตาคล้ายกันอยู่บ้าง...หน้าตาแบบคนในเดอะซิม ผมดำเหี้ยมดตรง ผิวสีมะกอกดวงตาสีเทา ดังนั้นพวกเรามองไวจึงสรุปให้เราเป็นญาติกัน ฉันไม่รู้เรื่องนี้เลยจนกระทั่งกลับถึงบ้านแล้ว ตอนที่แม่พูดกับฉันบนซานชาลาที่สถานีรถไฟว่า “ญาติของหนูแทบจะอดใจรอเจอหนูไม่ไหวนะ!” ตอนนั้นเองที่ฉันหันไปเห็นเกลกับเฮเซลและลูกๆ คนของนางยืนรออยู่ แล้วฉันจะทำอะไรได้ล่ะ นอกจากเล่นไปตามน้ำ

กริสซี่ แซ่ รู้ว่าเราไม่ได้เป็นญาติกัน ทว่าแม่แต่หลายคนที่อยู่จกเรามาขนาดดูเหมือนจะลืมไปแล้ว

“หนูอยากให้เรื่องทั้งหมดนี้จบลงเสียที” ฉันกระซิบ

“ฉันรู้” กริสซี่ แซ่ พูด “แต่ยังไงเธอก็ต้องเล่นต่อจนจบ ทางที่ดีอย่าสายดีกว่านะ”

หิมะเริ่มโปรยปรายขณะที่ฉันเดินไปหมู่บ้านผู้พิชิต แม้จะอยู่ห่างจากจัตุรัสกลางเมืองเพียงแปดร้อยเมตร แต่เหมือนอีกโลกหนึ่งทีเดียวมันเป็นชุมชนซึ่งแยกออกต่างหาก ประกอบด้วยบ้านสิบสองหลัง สร้างขึ้นล้อมรอบสนามหญ้าเขียวสด มีพุ่มไม้ดอกแซมเป็นระยะ บ้านแต่ละหลังใหญ่กว่าหลังที่ฉันอยู่ตอนเด็กกราวสิบเท่า อีกเก้าหลังยังว่าง...อย่างที่เป็นมาตลอด สามหลังมีคนอยู่แล้ว ซึ่งก็คือเฮย์มิตซ์ พีต้า แล้วก็ฉัน

บ้านหลังที่ครอบครัวของฉันกับพีต้าอยู่เปล่งแสงอบอุ่นของชีวิตออกมา หน้าต่างมีแสงสว่าง ควันลอยออกจากปล่องไฟ มีฝักข้าวโพดสีสดใส่เป็นพุ่มประดับประตูหน้าบ้าน ต้อนรับเทศกาลเก็บเกี่ยวพืชผลที่กำลังจะมาถึง แต่กับบ้านของเฮย์มิตซ์ แม้จะมีคนทำสวนคอยดูแล กลับมีบรรยากาศของบ้านที่ถูกทิ้งร้างและปล่อยปละละเลย ฉันตั้งสติอยู่หน้าประตูบ้านของเขา รู้ว่ากลิ่นอับต้องทะลักออกมาแน่ ก่อนจะผลักประตูเข้าไป

ฉันยืนจมุกด้วยความรังเกียจทันทีที่ได้กลิ่น เฮย์มิตซ์ไม่ยอมให้ใครเข้ามาทำความสะอาด ตัวเองก็ไม่สนใจไยดี กลิ่นเหล่านี้กับอาเจียนที่หมักหมม

หลายปีคละคลุ้งปนกับกลิ่นกะหล่ำปลีต้มและเนื้อใหม่ เสื้อผ้าที่ไม่เคยซัก และฉี่หนู ทั้งหมดผสมผสานกันกลายเป็นกลิ่นฉุนกึกจนน้ำตาไหล ฉันเดินฝ่ากระดาดห่ออาหาร เศษแก้ว และเศษกระดูกถูกทิ้งไว้เกลื่อนกลาด ไปยังที่ที่รู้ว่าจะเจอเฮย์มิตซ์ เขานั่งอยู่ในครีว แขนสองข้างกางพาดโต๊ะไม้ ใบบนหัวจมอยู่ในกองหล่ำที่หกนองอยู่ ส่งเสียงกรนดังสนั่น

ฉันผลักไหล่ของเขา “ตื่น!” ฉันตะโกน เพราะรู้ว่าไม่มีวิธีอื่นอีกแล้ว ที่จะปลุกเขาได้ เสียงกรนขาดช่วงไปครู่หนึ่ง เหมือนสงสัย ก่อนจะกลับมาดังต่อ ฉันผลักเขาแรงกว่าเดิม “ตื่นได้แล้ว เฮย์มิตซ์ นี่มันวันสำคัญนะ!” ฉันเปิดหน้าต่างเพื่อสูดกลิ่นอากาศบริสุทธิ์จากข้างนอก เท้าเหยียชยะบนพื้น ออกเพื่อหากาต้มกาแฟ แล้วหยิบไปเติมน้ำที่อ่าง ไฟในเตายังไม่มอดสนิท ฉันกระพือให้ถ่านที่ยังติดอยู่ลุกขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะเทกาแฟบดลงในกา มากพอที่จะทำให้ได้กาแฟรสชาติดีและเข้มข้น แล้วนำไปวางบนเตา รอให้เดือด

เฮย์มิตซ์ยังคงไม่สนใจไปด้วยดีกับความเป็นไปของโลก เป็นเพราะยังไม่มီးอะไรที่พอใช้การได้ ฉันจึงเติมน้ำเย็นจัดลงในกะละมัง แล้วยกราวดหัวเขาก่อนจะกระโดดหนี เสียงคำรามราวกับเสียงสัตว์ดังมาจากลำคอของเขา เขาลุกพรวดพราด ถีบเก้าอี้กระเด็นไปด้านหลังราวสามเมตร ยกมิดในมือขึ้น ลืมไปสนิทเลยว่าเขาจะหลับโดยมีมิดเล่มหนึ่งในมือเสมอ และน่าจะแกะออกก่อน แต่สมองฉันมีหลายอย่างให้ต้องคิด เขาพ่นคำหยาบออกมา ยกมิดฟาดฟันไปมาพักหนึ่งก่อนจะได้สติ ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดหน้า แล้วหันมาที่หน้าต่างซึ่งฉันเกาะอยู่เพื่อว่าจะต้องวิ่งหนี

“ทำอะไรวะของเธอนะ” เขาพูดอ้อแอ้

“ก็บอกให้ฉันมาปลุกก่อนตากล้องจะมานี่หนึ่งชั่วโมงไม่ใช่หรอ”

ฉันตอบ

“อะไรวะ” เขาพูด

“ความคิดคุณเองนะ” ฉันยืนยัน

ดูเหมือนเขาจะนึกขึ้นได้ “แล้วทำไมฉันถึงเปียกไปทั้งตัวแบบนี้ล่ะ”

“ฉันปลุกแล้ว แต่คุณไม่ตื่น” ฉันตอบ “ฟังนะ ถ้าอยากมีคนคอย

ประคบประหงมละก็ ไปบอกพีต้าโน่น”

“บอกฉันเรื่องอะไรเธอ” แค้ได้ยินเสียงพีต้าก็ทำเอาท้องไส้ของฉันปั่นป่วนด้วยความรู้สึกผิด เสร้า กลัว และถวิลหาระคนกัน ฉันต้องยอมรับว่ามีความรู้สึกอันหลังนี้ปนอยู่ด้วย เพียงแต่มีหลายสิ่งที่ต้องต่อสู้เพื่อเอาชนะเท่านั้นเอง

ฉันยืนมองขณะพีต้าเดินเข้ามา แสงจากหน้าต่างสะท้อนประกายวาวของหิมะที่เพิ่งโปรยปรายลงมาในम्मสิบลอนด์ เขาดูแข็งแรง สุขภาพดี แตกต่างจากเด็กหนุ่มที่ป่วยและหิวโซซึ่งฉันรู้จักในสนามประลอง ขาที่กะเผลกแทบเป็นปกติแล้ว เขาวางขนมปังที่เพิ่งอบเสร็จใหม่บนโต๊ะแล้วยื่นมือให้เฮย์มิตซ์

“ก็บอกให้เธอปลุกฉันโดยไม่ทำให้ฉันเป็นปอดบวมนะสิ” เฮย์มิตซ์พูด วางมิดในมือลง แล้วถอดเสื้อสกรกที่เปียกออกเพื่อเอาส่วนที่แห้งเช็ดเนื้อเช็ดตัว เผยให้เห็นเสื้อตัวในที่สกรกไม่ต่างกัน

พีต้ายิ้ม ก่อนจะเทเหล้าขาวจากขวดที่วางอยู่ที่พื้นลงบนมิดของเฮย์มิตซ์ เช็ดคมมิดให้สะอาดด้วยชายเสื้อ แล้วจัดการหันขนมปัง พีต้าคอยเอาขนมปังอย่างดีที่อบใหม่ๆ มาให้เราเสมอ ฉันล่าสัตว์ เขาอบขนมปัง เฮย์มิตซ์ดื่มเหล้า เราต่างมีวิถีของตนเองในการทำตัวไม่ให้ว่าง เพื่อจะไม่ต้องคิดถึงช่วงเวลาที่เป็นผู้แข่งขันในเกมล่าชีวิต เขาไม่มองฉันแม้แต่นิด จนกระทั่งยื่นด้ามมิดให้เฮย์มิตซ์ “สักหน่อยไหม”

“ไม่ละ ฉันกินมาแล้วจากเดอะฮ็อบ” ฉันตอบ “ขอบคุณมาก” เสียงพูดฟังดูไม่เหมือนเสียงตัวเองเลยสักนิด มันเป็นทางการเกินไปอย่างที่เป็นมาเสมอ นับตั้งแต่เราเสร็จสิ้นการถ่ายทำการคืนสู่เหย้าอย่างมีความสุข และกลับสู่ความเป็นจริงของชีวิต

“ด้วยความยินดี” เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงแข็งๆ

เฮย์มิตซ์โยนเสื้อทิ้งไปกองกับขยะตรงไหนสักแห่ง “บรีอ เธอสองคนต้องอุ่นเครื่องอีกเยอะเลยก่อนถึงเวลาเข้ากล่อง”

เขาพูดถูก แน่نون ผู้ชมคาดหวังจะได้เห็นคูรักหวานแหววที่พิชิตเกมล่าชีวิต ไม่ใช่คนสองคนที่แทบจะไม่มองตากัน แต่ฉันพูดแค่ว่า “อาบน้

ชะ เฮย์มิตซ์” จากนั้นก็กระโดดข้ามขอบหน้าต่างลงสู่พื้น แล้วเดินตัดสนามหญ้าไปบ้านตัวเอง

หิมะเริ่มหนาขึ้น ฉันทิ้งรอยเท้าเป็นทางไว้ด้านหลัง ที่ประตูหน้าบ้าน ฉันหยุดเคาะหิมะออกจากเท้าก่อนจะเดินเข้าไป แม่ใช้เวลาตลอดวันตลอดคืนเตรียมทุกอย่างให้สมบูรณ์แบบสำหรับการถ่ายทำ ดังนั้นจึงเห็นรอยบนพื้นมันปลาบทันที ฉันก้าวเข้าบ้านไม่ทันไร ก็เห็นแม่ยืนกอดอกเหมือนจะขวางทางฉันไว้

“ไม่ต้องห่วงหรอก หนูกำลังจะถอดไว้ตรงนี้แหละ” ฉันพูดพลางถอดรองเท้าบนพรม

แม่แค้นหัวเราะ เสียงแปลกๆ แล้วปลดถุงใส่สัตรีที่นำมาได้พร้อม กับเสียบยงจากไหล่ของฉัน “หิมะเพิ่งตกนี่นา ไปเดินเล่นมาสักไหม”

“เดินเล่นหรือคะ” แม่รู้ว่าฉันเข้าไปก่อนคืน...จากนั้นฉันจึงเห็นว่า มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ด้านหลังแม่ตรงประตูทางเข้าครัว แค่มองชุดสูทสั่งตัดอย่างดีกับรูปร่างหน้าตาไร้ที่ตีจากการทำตัลยกรรมก็รู้ว่ามาจากแคปิตอลแน่มีบงอย่างไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว “เหมือนเล่นสเกตมากกว่าคะ ข้างนอก ลื่นนาดู”

“มีคอนมาหลูกเนอะ” แม่พูด หน้าซีดจนฉันจับความกังวลที่พยายามซ่อนไว้ได้

“คิดว่าเรานัดกันตอนเที่ยงเสียอีก” ฉันแก้งทำเป็นไม่สนใจท่าทางของแม่ “ซินนามาช่วยแต่งตัวก่อนเวลาหรือคะ”

“เปล่าหรอก แคตนิส แต่เป็น...” แม่เริ่ม

“ทางนี้ดีกว่า คุณเอฟเวอร์ติน” ชายคนนั้นพูด แล้วผายมือไปยังโถงทางเดิน ฉันรู้สึกแปลกๆ กับการมีคนคอยบอกว่าจะให้เดินไปไหนในบ้านตัวเอง แต่รู้ว่าเจียบไว้ก่อนดีกว่า

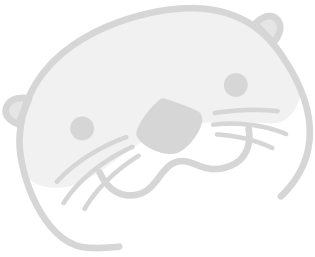
ขณะเดินไป ฉันเหลียวม้ายิ้มปลอบใจแม่ “อาจจะมียาค่าสิ่งเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องทัวร์ก็ได้คะ” ก่อนหน้านี้พวกเขาส่งรายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับกำหนดการเดินทาง รวมถึงระเบียบการที่ต้องปฏิบัติในแต่ละเขตมาให้แล้ว แต่ตอนเดินไปยังประตูห้องอ่านหนังสือ...ซึ่งฉันไม่เคยเห็นมัน

ปิดเลยจนกระทั่งตอนนี่...ก็รู้สึกได้ว่าสมองเริ่มทำงานแข่งกับเวลา คนที่มาที่นี่
เป็นใคร ต้องการอะไร ทำไมแม่ถึงได้หน้าซีดขนาดนั้น

“เข้าไปข้างใน” ชายชาวแคปิตอลที่เดินตามฉันมาตลอดทางพูด

ฉันหมุนลูกบิดทองเหลืองมันวาวแล้วก้าวเข้าไป จมูกได้กลิ่นบางอย่าง
ที่ซัดกัน...กุหลาบกับเลือด ชายผมขาวร่างเล็กดูคล้อยคล้ายคลิบคลากำลัง
อ่านหนังสือ เขาชูนิ้วขึ้นเหมือนจะพูดว่า “ขอเวลาหน่อยนะ” ก่อนหันมา
ใจของฉันหล่นวูบ

ฉันกำลังจ้องดวงตาที่ดูเหมือนอสรพิษของประธานาธิบดีสโนว์

ทดลองอ่าน

2

ภาพใบ ความคิดของฉันควรจะเป็นประธานาธิบดีสโนว์ยืนอยู่หน้าเสาหินอ่อน มีธงผืนใหญ่มหึมาแขวนห้อยลงมา น่าประหลาดไม่น้อยที่เห็นเขาอยู่ท่ามกลางสิ่งของธรรมดาๆ ในห้อง เหมือนเปิดฝาหม้อแล้วเจองูพิษ แลย่ะเขี่ยวรอแทนที่จะเป็นสตู

เขามาที่นี่ทำไม ฉันย้อนนึกถึงพิธีเปิดตัวผู้พิชิตครั้งก่อนๆ จำได้ว่าเห็นแต่บรรณาการที่เป็นผู้ชนะและที่ปรึกษากับสไลด์ลิสต์ มีเจ้าหน้าที่ระดับสูงในคณะรัฐบาลมาร่วมด้วยบางครั้ง แต่ไม่เคยเห็นประธานาธิบดีสโนว์ เขาอยู่ร่วมแต่งงานฉลองในแคปิตอลเท่านั้น

ถ้าถึงขนาดลงทุนเดินทางมาที่นี่ก็หมายความว่าได้อย่างเดียว คือฉันเจอปัญหาใหญ่แล้ว และถ้าเป็นอย่างนั้นก็หมายรวมถึงครอบครัวของฉันด้วย ความกลัวเล่นหัวตัวเมื่อฉันคิดว่าแม่กับน้องสาวอยู่ใกล้ชายที่น่ารังเกียจคนนี้มากเพียงใด ชายผู้ซึ่งจะเกลียดชังฉันไปตลอดกาล เพราะฉันตกลงหลังเกมล่าชีวิตอันแสนวิปริตของเขา ทำให้แคปิตอลดูโง่เขลา และผลที่ตามมาคืออำนาจควบคุมที่เขามีถูกบั่นทอนลง

สิ่งที่ฉันทำตอนนั้นคือพยายามรักษาชีวิตพีต้ากับตัวเองเท่านั้น ความกระด้างกระเดื่องที่แสดงออกมาเป็นเหตุบังเอิญโดยแท้ แต่เมื่อแคปิตอลมีบัญชาว่าจะมีบรรณาการเหลือรอดได้เพียงคนเดียวและใครก็ตามบ้าบิ่นพอที่จะท้าทายกฎนั้น ฉันคิดว่านั่นคงถือว่าเป็นความกระด้างกระเดื่องในตัวของฉันเองแล้ว วิธีเดียวในการป้องกันตัวของฉันคือการแกล้งทำเป็นว่า

ฉันควบคุมตัวเองไม่ได้เพราะความรักที่มีต่อพี่ต้าอย่างท่วมท้น ดังนั้นเราทั้งสองคนจึงได้รับอนุญาตให้มีชีวิตต่อไป ได้สวมมงกุฎผู้พิชิต ได้กลับบ้านไปเฉลิมฉลอง โบกมืออำลาต่อหน้ากล้อง และถูกทิ้งไว้ลำพัง...จนกระทั่งตอนนี้

อาจจะเป็นความใหม่ที่บ้านหลังนี้ หรือความตกใจที่ได้เห็นเขาหรือไม่ก็ความเข้าใจตรงกันของทั้งสองฝ่ายว่าเขาสามารถฆ่าฉันได้ภายในเสี้ยววินาที...ที่ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเป็นผู้ถูกรูท รวากับว่านี่คือบ้านของเขา และฉันเป็นแขกที่ไม่ได้รับเชิญ ดังนั้นฉันจึงไม่ได้ต้อนรับเขาหรือเชื่อเชิญใหน่ึง ไม่ได้พูดอะไรทั้งสิ้น อันที่จริงฉันปฏิบัติต่อเขาเหมือนว่าเขาคืออสรพิษจริงๆ และเป็นประเภทที่มีพิษร้ายเสียด้วย คือ ยืนนิ่ง สายตาจับจ้องที่เขาพลงคิดหาทางหนีทีไล่

“ฉันคิดว่าเราจะทำให้เรื่องง่ายขึ้นเยอะถ้าเราเห็นตรงกันว่าจะไม่โกหก” เขาพูด “เธอคิดยังไง?”

ฉันคิดว่าลึนฉันกำลังแข่งที่อจนพูดไม่ได้ ดังนั้นจึงแปลกใจที่ได้ยินตัวเองตอบกลับไปซัดถ้อยซัดคำว่า “อะ ฉันคิดว่าการทำเช่นนั้นจะช่วยประหยัดเวลา”

ประธานาธิบดีสโนว์ยิ้ม เป็นครั้งแรกที่ฉันสังเกตเห็นปากของเขา ฉันคาดหวังว่าจะเห็นปากงู แต่ผิดถนัด เพราะปากของเขาดูอวบอิมเต่งตึงเกินเหตุ ทำให้ฉันแปลกใจว่าเขาทำอะไรกับปากเพื่อให้ดูดีขึ้นหรือเปล่า ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นก็เสียทั้งเวลาและเงิน เพราะเขาไม่ได้ดูดีขึ้นเลยสักนิด “พวกที่ปรึกษาเป็นห่วงกันว่าเธอจะก่อเรื่อง แต่เธอก็ไม่ได้คิดจะก่อเรื่องหรอกนะ ไซ้ใหม่” เขาถาม

“อะ” ฉันตอบ

“ฉันก็บอกพวกเขาอย่างนั้น ฉันบอกว่าเด็กสาวที่ลงทุนทำทุกอย่างขนาดนั้นเพื่อให้ตัวเองรอดไม่มีทางจะปล่อยสิ่งที่ได้มาหลุดมือไปแน่ ไหนจะครอบครัวให้ห่วงอีก แม่เธอ น้องสาวเธอ แล้วก็พวก...ญาติๆ” จากน้ำเสียงที่เขาพูดคำว่า “ญาติๆ” บอกให้รู้เลยว่าเขารู้ว่าเกลกับฉันไม่ได้เป็นคนครอบครัวเดียวกัน

เอาละ ทุกอย่างเผยออกมาหมดแล้ว แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน ฉันไม่ถนัดเรื่องการช่มชู้กันในที่ ชอบเล่นซึ่งหน้ามากกว่า

“นึ่งก่อนสิ” ประธานาธิบดีสโนว์นึ่งลงหลังโต๊ะไม้ขัดมันตัวใหญ่ ซึ่งปกติพริมิใช้นั่งทำการบ้านและแม่ทำงบรายรับรายจ่าย เช่นเดียวกับบ้านของเรา นี่คือที่ที่เขาไม่มีสิทธิ์ แต่กลับไปใช้สิทธิ์ยึดครองเต็มที่ ฉันนั่งลงข้างหน้าโต๊ะ บนเก้าอี้พนักหลังตรงแกะสลักซึ่งทำไว้สำหรับคนที่ตัวสูงกว่าฉัน ดังนั้นขาจึงลอยขึ้นจากพื้น มีเพียงนิ้วหัวแม่มือโป่งเท่านั้นที่แตะอยู่

“ฉันมีปัญหาคือหนึ่ง คุณเอฟเวอร์ดีน” ประธานาธิบดีสโนว์พูด “ปัญหาซึ่งเริ่มขึ้นตอนที่เธอหยิบผลไม้มีพิษพวกนั้นออกมาในสนามประลอง”

นั่นคือตอนที่ฉันเดาว่าถ้าพวกผู้คุมเกมต้องเลือกกระหว่างนั่งดูพีต้ากับฉันฆ่าตัวตาย...ซึ่งหมายความว่าไม่มีผู้ชนะ...กับการปล่อยให้เรารอด พวกเขาจะเลือกอย่างหลัง

“ถ้าหัวหน้าผู้คุมเกม เซเนก้า เครน พอลจะมีสมองอยู่ข้าง ก็คงระเบิดเธอเป็นผุยผงตอนนั้นแล้ว แต่หมอนั้นเป็นพวกอารมณ์อ่อนไหวไร้สาระ เธอก็เลยยังนั่งอยู่ที่นี้ แล้วพอจะเดาถูกไหมว่าเธออยู่ที่ไหน” เขาถาม

ฉันพยักหน้า เพราะจากวิธีพูดของเขาก็เห็นชัดว่า เซเนก้า เครน ถูกสั่งเวทย์ไปเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้นักลั่นกุหลาบคละคลั่งควาเลียดยิ่งจนมากขึ้น เพราะมีแค่โต๊ะตัวเดียวตั้งขวางระหว่างเรา ดอกกุหลาบเสียบอยู่ในปกเสื้อของเขา ซึ่งอย่างน้อยก็พอจะบอกให้รู้ที่ไปที่มาของกลั่นดอกไม้ แต่มันต้องถูกตัดแปลงพันธุกรรมแน่ๆ เพราะไม่มีกุหลาบพันธุ์ไหนส่งกลิ่นชวนคลั่นเทียนแบบนี้ ทว่าสำหรับเลือด...ฉันไม่รู้

“จากนั้นเราก็ทำอะไรไม่ได้อีก นอกจากปล่อยให้เธอเล่นละครฉากเล็กๆ ของตัวเองไป และเธอก็ทำได้ดีเสียด้วยกับบทเรียนสาวคลั่งรักผู้คนในแคบิตอลหลงเชื่อหัวปักหัวปำ แต่น่าเสียดาย ที่ไม่ใช่ทุกคนในเขตปกครองทุกเขตเปลือยใจไปกับการแสดงของเธอ” เขาพูด

สีหน้าของฉันต้องแสดงความประหลาดใจออกมาแน่ เพราะเขาสั่งเกตเห็น

“แน่นอน นี่เป็นสิ่งที่เธอไม่รู้ เธอไม่มีทางรู้ว่าผู้คนในเขตอื่นรู้สึกอย่างไร แต่ก็นั่นแหละ มีคนจำนวนไม่น้อยมองว่าลูกไม้ตื้นๆ ของเธอกับลูกเบอร์รี่พวกนั้นเป็นการทำทนาย ไม่ใช่การแสดงความรัก แล้วถ้าเด็กสาวสักคนจากเขต...และยิ่งอย่างเขตสิบสองเสียด้วย สามารถทำสิ่งทำทนายอำนาจแคปปิตอลแล้วเดินจากไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้ จะมีอะไรซัดขวางไม่ให้พวกเขาทำอย่างเดียวกันอีก” เขาพูด “มีอะไรที่จะป้องกันไม่ให้เกิดเรื่อง อย่าง...การลุกฮือขึ้น”

เป็นเวลาครู่หนึ่งกว่าที่คำพูดประโยคสุดท้ายของเขาจะเข้าห้วงก่อนที่ฉันจะเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้ง “มีเรื่องแบบนั้นด้วยหรือคะ” ฉันถาม รู้สึกตกใจระคนดีใจถ้าเกิดแบบนั้นขึ้นจริง

“ยังหροก แต่มันจะเกิดขึ้นแน่ถ้ายังไม่มီးอะไรเปลี่ยนแปลง และก็เป็นที่รู้กันว่าการลุกฮือจะนำไปสู่การปฏิวัติ” ประธานาธิบดีสโนว์นวดขมับเหนือคิ้วซ้าย ตำแหน่งเดียวกันกับที่ฉันจะทำเมื่อปวดหัว “พอจะนึกออกไหมว่านั่นหมายความว่าไง จะมีคนตายสักกี่คน คนที่รอดจะต้องเผชิญชะตากรรมแบบไหน ไม่ว่าใครจะมีปัญหาแบบไหนกับแคปปิตอล จงเชื่อเถอะ ถ้าฉันจะบอกว่า เมื่อใดที่แคปปิตอลปล่อยมือจากเขตปกครอง ต่อให้เป็นแค่ช่วงเวลาสั้นๆ ทั้งระบบจะต้องล่มสลาย”

ฉันผงะกับความตรงไปตรงมาและกระทั่งความจริงใจในคำพูดนั้น ฟังดูเหมือนว่าสวัสดิภาพของผู้คนในพาเน็มคือสิ่งที่เขาเป็นห่วงมากที่สุดที่พูดมานั้นไม่มีอะไรเกินจริง ฉันไม่รู้ว่ตัวเองกล้าพูดประโยคต่อมาได้อย่างไร แต่ฉันก็พูด “มันต้องประะบางมากแน่ๆ ถ้าผลเบอร์รี่แค่หยิบมือเดียวทำให้พังลงมาได้”

เขาเงิบไปนานขณะประะเมินคำพูดของฉัน แล้วก็พูดแค่ว่า “มันประะบางก็จริง แค่มัไม่ใช่ในลักษณะที่เธอคิด”

มีเสียงเคาะประะตุ แล้วชายจากแคปปิตอลคนนั้นก็ยื่นหน้าเข้ามา “แม่ของเธออยากทราบว่ท่านต้องการรับชหรือเปล่ล่ครับ”

“อยากสิ ฉันอยากได้ช้” ประธานาธิบดีพูด ประะตุเปิดออก แม่ของฉันยืนอยู่ที่นั่น ถือถาดที่มีช้ดด้วยน้ำช้กระเบือ้งซึ่งแม่นำมาที่เดอะซิม

ด้วยตอนแต่งงาน “ยกมาวางตรงนี่สิ” เขาหยิบหนังสือของเขาไปวางที่มุมโต๊ะ แล้วตบเบาๆ ที่กลางโต๊ะ

แม้วางตาลงบนโต๊ะ ในถาดมีกาและถ้วยกระเบื้องเคลือบ โทครีม กับน้ำตาล และจานใส่คุกกี้แต่งหน้าด้วยลายดอกไม้สีอ่อนสวยงาม ซึ่งต้องเป็นฝีมือที่ตำแน่งๆ

“สวยดีนี่ รู้อะไรไหม นำประหลาดที่คนมักจะลืมนำประธานาธิบดี ก็ต้องกินเหมือนกัน” ประธานาธิบดีพูดฟังดูดี เอละ อย่างน้อยนั้นก็ทำให้ แม่ดูอ่อนคลายขึ้นหน่อย

“จะรับอะไรอย่างอื่นด้วยไหมคะ ดิฉันทำอะไรที่หนักท้องกว่านี้ให้ได้นะคะ” แม่เสนอ

“ไม่ละ แค่นี้ก็ดีแล้ว ชอบใจมาก” เขาพูด แสดงออกอย่างชัดเจน ว่าให้แม่ออกไปได้แล้ว แม่พยักหน้า เหลือบมองฉันก่อนจะเดินออกไป ประธานาธิบดีสโนว์เท่น้ำชาให้ฉันด้วย แล้วเติมครีมกับน้ำตาลให้ตัวเอง ก่อนจะคนอยู่นาน ฉันสัมผัสได้ว่าเขาพูดสิ่งที่เตรียมมาหมดแล้วและกำลัง รอให้ฉันตอบสนอง

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เกิดการลุกฮืออะไรทั้งนั้นหรอกค่ะ” ฉันบอกเขา

“ฉันเชื่อ แต่นั่นไม่สำคัญหรอก สไตลิสต์ของเธอสร้างผลงานในการ เลือกสรรเสื้อผ้าที่บอกเป็นลางได้อย่างน่าประทับใจ แคตนิส เอฟเวอร์ติน เด็กสาวผู้มากับไฟ เธอทำให้เกิดประกายไฟที่หากทิ้งไว้โดยไม่ทำอะไรก็อาจ จะลุกกลามกลายเป็นไฟนรกที่เผาพาเน็มให้ย่อยยับได้” เขาพูด

“ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ฆ่าฉันซะตั้งแต่ตอนนั้นเลยล่ะคะ” ฉันโพล่งออกไป “ในที่สาธารณะนะเธอ” เขาถาม “นั่นจะยิ่งเป็นการเติมเชื้อในกองไฟ นะสิ”

“จิ้งก็ทำให้ดูเหมือนเป็นอุบัติเหตุสิ” ฉันพูด

“ใครจะเชื่อล่ะ” เขาถาม “เป็นเธอก็ไม่เชื่อ ถ้าเธอดูอยู่”

“ถ้าฉันก็บอกมาว่าอยากให้คุณทำอะไร ฉันจะทำ” ฉันพูด

“ง่ายอย่างนั้นก็ดี” เขาหยิบคุกกี้มีลายดอกไม้สีหนึ่งขึ้นมามองอย่าง

พินิจพิเคราะห์ “น่ารักดี แม่เธอทำอะไร”

“พีต้า” และนั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันรู้ว่าพ่อสายตาเขาไม่ได้ มือที่เอื้อมมาหยิบแก้วชาวางมันกลับลงไป เสียงแก้วกระทบจานรองทำให้ฉันรีบหยิบคุกกี้เพื่อกลบเกลื่อน

“พีต้า ชีวิตรักของเธอเป็นไงบ้างล่ะ” เขาถาม

“ก็ดีค่ะ” ฉันพูด

“เขาจับได้ตอนไหนว่าเขาไม่สนใจไยดี” เขาถามพลางจุ่มคุกกี้ในแก้วชาตัวเอง

“ไม่จริง” ฉันตอบ

“แต่เธอก็ไม่ได้หลงรักพ่อหนุ่มนั่นหัวปักหัวปาวอย่างที่ทำให้คนทั้งประเทศหลงเชื่อ” เขาพูด

“แล้วใครบอกว่าฉันไม่สนใจไยดีเขาอะ” ฉันถาม

“ก็ฉันนี่ไง” ประธานาธิบดีตอบ “และฉันก็จะไม่มาที่นี่แน่ถ้ามีแค่ฉันคนเดียวที่ข้องใจ พ่อหนุ่มหน้าตาดีที่เป็นญาติเธอเป็นไงบ้างล่ะ”

“ฉันไม่รู้...ฉันไม่...” ความรู้สึกขยะเขยงที่ฉันมีต่อการพูดคุยครั้งนี้ และการสาธยายความรู้สึกตัวเองที่มีต่อคนสองคนซึ่งฉันเป็นห่วงเป็นใยที่สุดกับประธานาธิบดีสโนว์ ทำให้ฉันพูดไม่ออก

“พูดสิ คุณเอฟเวอร์ติน ถ้าเราไม่ได้ข้อสรุปที่น่าพอใจล่ะก็ ฉันจัดการเขาได้สบายๆเลย” เขาพูด “การหายตัวเข้าป่าไปด้วยกันทั้งคืนทุกวันอาทิตย์ของเธอไม่ใช่สิ่งที่ดีสำหรับเขานักหรอกนะ”

ถ้าถึงขนาดรู้เรื่องนี้ ยังมีอะไรอีกที่เขารู้ และเขารู้ได้อย่างไร มีคนมากมายที่บอกเขาได้ว่าเจอกับฉันไปแล้วลัดตัวด้วยกันทุกคืนวันอาทิตย์ ก็เราสองคนจะโผล่มาพร้อมแบกสัตว์ซึ่งล่ามาได้เป็นปีๆ คำถามที่แท้จริงก็คือ เขาคิดว่ามีอะไรเกิดขึ้นในป่านอกเขต 12 นี้ พวกเขาคงไม่ได้สะกดรอยตามเราเข้าไปในนั้นหรอกนะ หรือว่าพวกเขาทำ ไม่น่าเป็นไปได้ อย่างน้อยก็ไม่มีคนที่จะทำอย่างนั้นได้ หรือว่ามีกล้อง ฉันไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้มาก่อน จนกระทั่งตอนนี้ ป่าเป็นสถานที่อันปลอดภัยสำหรับเราเสมอมา...เป็นที่อยู่ไกลเกินเอื้อมของแคปิตอล ที่ซึ่งเรามีอิสระจะพูดสิ่งที่รู้สึก เป็นอย่างที่เรา

เป็น...อย่างน้อยก็ก่อนเกมล่าชีวิตปีล่าสุด ถ้ามีคนจับตาเราหลังจากนั้น
เป็นต้นมา พวกเขาเห็นอะไรบ้าง คนสองคนล่าสัตว์ด้วยกัน พุดสิ่งที่แสดง
ถึงความกระตือรือร้นต่อแคปิตอล ใช่ แต่ไม่ใช่คนสองคนที่รักกัน
ซึ่งดูเหมือนจะเป็นความหมายโดยนัยของประธานาธิบดีโนว์ เรปโหลดภัย
ในแง่ไหน เว้นเสียแต่ว่า...เว้นเสียแต่ว่า...

มันเคยเกิดขึ้นแค่ครั้งเดียว รวดเร็วและปุบปับ แต่มันก็เกิดขึ้นแล้ว
หลังจากพีต้ากับฉันกลับบ้านเมื่อเกมล่าชีวิตจบลง เป็นเวลาหลาย
สัปดาห์กว่าที่ฉันจะได้พบเกลตามลำพัง แรกสุดฉันต้องร่วมงานฉลองตาม
หน้าที่ มีงานเลี้ยงสำหรับผู้พิชิตซึ่งมีเพียงเจ้าหน้าที่ระดับสูงเท่านั้นได้รับ
เชิญ มีวันหยุดสำหรับคนทั้งเขต มีอาหารฟรีพร้อมความบันเทิงที่ส่งตรง
จากแคปิตอล มีวันของขวัญ ซึ่งเป็นวันหยุดวันแรกในวันหยุดสิบสองวัน
ที่ทางเขตจะส่งกล่องบรรจุอาหารต่างๆ มาให้ทุกคนในเขต นั่นคือตอนที่
ฉันชอบที่สุด...การได้เห็นเด็กหิวโซทุกคนในเดอะซีมวี่งถือขวดแอมป์เบิล
ซอส เนื้อกระป๋อง กระทั่งลูกกวาดโบทไปมา เมื่อกลับถึงบ้านก็มีสิ่งที่ใหญ่
และหนักเกินกว่าจะแบกไหวรออยู่ ัญพิชชนิตต่าง ๆ หลายกระสอบ
น้ำมันพืชหลายถัง รวมถึงการได้รู้ว่า นับจากนี้ทุกเดือน พวกเขาจะได้รับ
ของแบบนี้เป็นเวลาหนึ่งปี นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่ฉันรู้สึกดีจริง ๆ กับการ
ได้เป็นผู้ชนะในเกมล่าชีวิต

การวิ่งรอกระหว่างงานฉลอง งานเลี้ยง รวมถึงการมีผู้สื่อข่าวคอย
ถ่ายทำการเคลื่อนไหวทุกฝีก้าว ไม่ว่าจะปรากฏตัว กล่าวขอบคุณและจูบ
พีต้าต่อหน้าฝูงชน ทำให้ฉันไม่มีเวลาส่วนตัวเลย หลังจากผ่านไปราว
สองสามสัปดาห์ งานต่างๆ จึงเริ่มซาลง ช่างกล้องและผู้สื่อข่าวพากัน
เก็บข้าวของกลับบ้าน พีต้ากับฉันหวนคืนสู่ความสัมพันธ์อันเย็นชาที่เรา
มีก่อนหน้านี้ ครบครวัของฉันย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านที่หมู่บ้านผู้พิชิต ชีวิต
ประจำวันของผู้คนในเขต 12 กลับเข้าที่เข้าทางตามเดิม...คนงานกลับไป
ทำงานในเมือง เด็กๆ ไปโรงเรียน ฉันรอจนกระทั่งแน่ใจว่าทางสะดวก
แล้ววันอาทิตย์วันหนึ่งจึงตื่นก่อนฟ้าสางและเข้าป่าโดยไม่บอกให้ใครรู้

อากาศตอนนั้นยังอุ่นอยู่ จึงไม่ต้องสวมเสื้อแจ็คเก็ต ในกระเป่า

ของฉันมีอาหารพิเศษ...เนื้อไก่เย็นๆ ซีส ขนมปังและลัม ที่บ้านเก่าของฉัน ฉันเปลี่ยนมาสวมรองเท้าบูตล่าสัตว์ และเหมือนเคย ไม่มีกระแสไฟฟ้าที่แนวรั้ว จึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับฉันที่จะลอบเข้าไปไปหยิบคันธนูกับลูกแล้วตรงไปยังสถานที่ของเรา...เกลกับฉัน ที่ที่เรานั่งกินอาหารเช้าด้วยกัน ในวันเก็บเกี่ยวก่อนที่ฉันจะเข้าสู่เกมล่าชีวิต

ฉันรออยู่นานสองชั่วโมง เริ่มคิดว่าตลอดหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา เขาคงหมดหวังในตัวฉัน หรือไม่ก็ไม่สนใจโยติอีกแล้ว ถึงขั้นเกลียดด้วยซ้ำ ความคิดที่ว่าเสียดายเขาไป...เพื่อนสนิทของฉัน คนเดียวที่ฉันวางใจเล่าความลับทุกอย่างให้ฟัง เจ็บปวดเกินจะรับไหว นอกจากทุกอย่างที่เกิดขึ้นแล้ว ฉันยังต้องเจอสิ่งนี้อีกด้วยหรือนี่ คิดแล้ว ตาของฉันร้อนผ่าวและลำคอเริ่มตีบตัน

เมื่อเยหน้าขึ้น เขาก็อยู่ตรงนั้น ห่างไปราวสามเมตร ฝ้ามองฉันอยู่ ฉันลุกพรวดขึ้นโดยไม่ต้องคิด โผเข้ากอดเขา ทำเสียงประหลาดๆ ที่ฟังดูเหมือนเสียงหัวเราะ เสียงส่ำลัก และเสียงร้องไห้ผสมกัน เขากอดฉันแน่นจนฉันมองไม่เห็นหน้าเขา เป็นเวลานานทีเดียวกว่าที่จะปล่อยฉันจากนั้นเขาก็มีทางเลือกไม่มากนัก เพราะฉันเอาแต่สะอึกเสียงดังลั่นอย่างไม่น่าเชื่อจนต้องตีมน้ำ

วันนั้นเราทำอย่างเคย กินอาหารเช้า ล่าสัตว์ ตกปลา เก็บของป่า คุยถึงผู้คนในเมือง ทุกเรื่อง ยกเว้นเรื่องของเรา ชีวิตใหม่ของเขาในเมืองหรือช่วงที่ฉันอยู่ในสนามประลอง ตอนที่เรากลับมาถึงช่องโหว่ใต้แนวรั้วที่ใกล้เดอะฮิลล์มากที่สุดนั้น ฉันเชื่อสนิทใจว่า ทุกอย่างจะกลับมาเหมือนเดิมได้ ว่าเราจะเข้ากันได้เหมือนที่เป็นมาเสมอ ฉันยกสัตว์ที่ล่าได้ทั้งหมดให้เขาเพราะตอนนี้เรามีอาหารเหลือเฟือ และบอกเขาว่าจะไม่เข้าไปในเดอะฮิลล์ด้วย ถึงจะอยากมากแค่ไหนก็ตาม เพราะแม่กับน้องสาวของฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉันหายไปล่าสัตว์ ป่านนี้หังคูดังสงสัยแล้วว่าฉันหายไปไหน จากนั้นขณะที่ฉันกำลังบอกว่าฉันจะเป็นคนวางกับดักให้เขาเองในแต่ละวัน เกลก็ยกมือประคองใบหน้าฉันขึ้นแล้วจูบฉัน

ฉันไม่ได้เตรียมรับเรื่องนี้มาก่อนจริงๆ ใครๆ คงคิดว่าตลอดเวลา

หลายปีที่ฉันใช้เวลาไปกับเกล นั่งฟังเขาพูดคุย ดูเขาหัวเราะ และนินทาฉันคงรู้ทุกอย่างที่ต้องรู้เกี่ยวกับริมฝีปากของเขาแล้ว แต่ฉันไม่คิดเลยว่ามันจะทำให้ความรู้สึกที่อบอุ่นอย่างนั้นเมื่อมาสัมผัสกับริมฝีปากของฉัน หรือการที่มือที่สามารถวางกับดักอันละเอียดอ่อนที่สุดคู่นั้นจะจับฉันไว้อย่างง่ายดาย ฉันคิดว่าตัวเองทำเสียอะไรสักอย่างในลำคอ และจำได้จริงๆว่าฉันกำมือแน่นวางอยู่บนแผงอกของเขา จากนั้นเขาก็ปล่อยฉันและบอกว่า “ฉันต้องทำอย่างนี้ อย่างน้อยสักครั้ง” แล้วเขาก็เดินไป

แต่ตอนนั้นดวงอาทิตย์จะตกแล้ว และครอบครัวคงเป็นห่วงฉัน แต่ฉันกลับเดินไปนั่งอยู่คนเดียวข้างต้นไม้ริมรั้ว พยายามคิดว่ารู้สึกอย่างไรกับจูบนี้ ชอบหรือเกลียด แต่สิ่งเดียวที่ฉันจำได้ดีคือแรงบดของริมฝีปากเกลและกลิ่นสัมผัสที่ยังติดอยู่บนผิวของเขา ไม่มีประโยชน์ที่จะเปรียบเทียบการจูบหลายต่อหลายครั้งระหว่างฉันกับพีต้า ฉันยังไม่คิดด้วยซ้ำไปว่านั่นนับเป็นการจูบหรือไม่ สุดท้ายฉันจึงลุกขึ้นเดินกลับบ้าน

สี่ดาห์นั้นฉันวางกับดักและเอาสัตว์ที่ล่าได้ไปให้เฮเซล แต่ไม่เจอเกลเลยจนกระทั่งวันอาทิตย์ ฉันเตรียมคำพูดทั้งหมดไว้แล้ว... เรื่องที่ว่าฉันยังไม่อยากมีแฟน ไม่เคยคิดเรื่องแต่งงาน ทว่าสุดท้ายก็ไม่เคยได้พูดออกไป เกลทำเหมือนว่าจูบนั้นไม่เคยเกิดขึ้น บางทีเขาอาจรอให้ฉันพูดอะไรสักอย่างก่อน หรือไม่ก็จูบเขาคืน แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น ฉันกลับทำเหมือนว่ามันไม่เคยเกิดขึ้นเช่นกัน ทว่ามันได้เกิดขึ้น เกลได้ทำลายมันที่มองไม่เห็นซึ่งกันระหว่างเราไว้ พร้อมกับความหวังว่าจะเรียกมิตรภาพเก่าก่อนที่ไม่สลับซับซ้อนระหว่างเรากลับคืนมาได้ ไม่ว่าจะเสแสร้งอย่างไรก็ตาม แต่ฉันไม่เคยมองริมฝีปากของเขาแบบเดิมอีกเลย

ทั้งหมดนี้ผุดขึ้นในวินาทีที่สายตาประธานาธิบดีโนว์จ้องมองมาพร้อมคำพูดที่ว่า จะฆ่าเกล ฉันนี่ช่างโง่เขลาสิ้นดีที่หลงคิดไปว่าแคบปตอลจะปล่อยฉันลอยนวลหลังจากกลับถึงบ้าน บางทีฉันอาจจะไม่รู้เรื่องการลุกฮือที่มีแนวโน้มจะเกิดขึ้น รู้แต่ว่าพวกเขาโกรธฉัน แต่แทนที่จะระวังตัวทุกฝีก้าวอย่างที่ควรทำในสถานการณ์แบบนี้ ฉันกลับทำอะไรก็ไม่รู้ จากมุมมองของประธานาธิบดีโนว์ ฉันปฏิเสธพีต้าและแสดงความยินดีที่ได้

ใช้เวลากับเกลต่อน้ำคนทั้งเขต การแสดงออกแบบนั้นทำให้เห็นได้ชัดว่าแท้จริงแล้วฉันกำลังแยบยลหยันแคปิตอล ตอนนั้นฉันทำให้เกลกับครอบครัวของเขา รวมถึงครอบครัวของฉันกับพี่ต้าด้วย ตกอยู่ในอันตรายเพราะความประมาทเลินเล่อของตัวเองแท้ ๆ

“อย่าทำอะไรเกลเลย ฉันขอร้อง” ฉันพูดเสียงเบา “เขาเป็นแค่เพื่อนเราเป็นเพื่อนกันมาหลายปีแล้วเท่านั้นเอง ยิ่งไปกว่านั้น ตอนนี้ทุกคนก็คิดว่าเราเป็นญาติกัน”

“ฉันสนใจแค่ว่าสิ่งนั้นจะส่งผลยังไงต่อความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับพี่ต้า ซึ่งจะส่งผลต่อบรรยากาศของผู้คนในทุกเขตปกครองด้วยมากกว่า” เขาพูด

“ทุกอย่างจะเป็นเหมือนเดิมในระหว่างการทัวร์ ฉันจะหลงรักเขาอย่างที่เคย” ฉันตอบ

“อย่างที่เธอเป็นอยู่” ประธานาธิบดีสโนว์แย้ง

“คะ อย่างที่ฉันเป็นอยู่” ฉันยืนยัน

“เพียงแต่เธอต้องทำให้ดีกว่าเดิมหากจำเป็น เพื่อไม่ให้เกิดการลุกฮือขึ้น” เขาพูด “ทัวร์ผู้พิชิตครั้งนี้เป็นโอกาสเดียวที่เธอจะพลิกสถานการณ์”

“ฉันทราบค่ะ ฉันจะทำ ฉันจะทำให้ทุกคนในทุกเขตปกครองเชื่อว่าฉันไม่ได้ทำทนายอำนาจของแคปิตอล ว่าฉันหลงรักเขาจริงๆ” ฉันพูด

ประธานาธิบดีสโนว์ลุกยืน ยกผ้าเช็ดปากและริมฝีปากอ้อมูมของเขา “ตั้งเป้าให้สูงขึ้น เพราะว่าเธอพลาด”

“หมายความว่าไงคะ ฉันจะตั้งเป้าให้สูงขึ้นยังไง” ฉันถาม

“ก็ทำให้ฉันเชื่อนะลิ” เขาพูด วางผ้าเช็ดปากลง แล้วคว้าหนังสือฉันไม่ได้มองตามระหว่างเขาเดินไปที่ประตู จึงสะดุ้งเมื่อเขาเข้ามากระซิบบ้างหู “อ้อ อีกอย่าง ฉันรู้เรื่องจูนั่นด้วย” แล้วประตูก็ปิดตามหลังเขา

ທດສະໄນ